چھاپ غلام محمد نور محمد

فرمان من جا بسلک در انشا انتظم پیوستیم

الحمد للہ و المنۃ کہ نسخۂ جنگنامہ ہذا

از مصنفۂ مولوی عسلی بابا صاحب ساکن ہرل تحصیل ہندہ واڑہ

جنگ نامہ
بیرُ الالم

حسب فرمائش غلام محمد نور محمد تاجران کتب مہاراج گنج بازار

سرینگر کشمیر

سنہ ۱۳۴۶

رفاہ عام سٹیم پریس لاہور میں باہتمام نور الحق چھپا

شیخ محمد عثمان اینڈ سنز - رجسٹرڈ
کتب فروشان - سرینگر کشمیر

K UNIVERSITY LIB.
Acc. No. 101014
Date 30.1.73

CHECKED

احتیاط :- کتاب خریدنے وقت نقلی اور جعلی کتابوں سے بچنے کے لئے سرورق پر چھاپہ غلام محمد نور محمد دیکھ لیا کریں -

تعداد {جملہ حقوق محفوظ} قیمت ۳ /-

روان کران جعفری کامگار
لقب بطن ارض تا مدار
دیان لب پادشاہ دین فحو۔
براہ فریضہ بقصد کروو۔
بعد سے مدینہ کروکی عزم راہ
بکان ش دو مسرور دوجم راہ
دیان طیبا بنی اکی اندر
روان وات ازخیم
سپاہ ایس کرمی زحد بیحساب
کران العطش ایس از بہر آب

بسم اللہ الرحمن الرحیم

اول حمد تس پیدہم کر جہان — زمان و زمین ہا و نہ آسمان
چھو سوہی وحدہٗ لاشریک لم یزل — بشاہی تس زاہ لبینہ خلق
تس ہیو چھونہ کانہ بذات وصفات — سو چھی لیس شئی کمثلہ بذات
رسول خدا سیّد المرسلین — شفیع الورےٰ خاتم پاکدین
چھو سوہی رہبر راہ خیر السُّبل — حبیب خدا پیشوائے رسل
کری کم صفت تس بو شاہن شہن — وندہ ہس دل و جان خاک رہہ
تسندن صحابن وندی جان و یان — چھہ تم شمع دینِ نبیؐ بے گمان
ازانجملہ آن چار یار کبار — کہ ہنتند ارکان دین استوار
ابوبکرؓ آن یار خیر البشرؐ — دمادم سو غمخوار خیر البشرؐ
سو حضرت عمرؓ عادل و داد گر — زعدلش بیون تازہ دین سربسر
تریم یار عثمان ابن عفان — کر نو آیہ جمع تم قران
چھو یار چہارم علی مرتضےٰ — کرن در رہِ دین کم غزا
چھہ تم ژنو ہی خاص خاص خدا — کران یاد حق آسن صبح و مسا
کرک کم صفت چھوس بو قاصر زبان — وندہ یک دل و جان بو صدقہ سان
پس از حمد حق نعت شاہ جہان — کری قصہ جنگ نامہ بیان

۲

۳

ده لت کفر سے دٖٹهه بدٖو زود تر
به پیش پیمبر مسلمان سپن
دپوس کافرن کر بو وانت هکه
منه تس نیس چهو کیاه هن ته دن
کتی آگ پانس پکان گهرد تے
بومانی نه بزه کت زه آنی نه ژه
علی صاحبن کدرٹت سوی بز
ذپش حضرتن بر ونٹهه پک کافره
بیه ونته کت گی زه یم یار باهی
دپان کافرن گل گندٹت کربیان
تو یام بوز آد خیر البشر
پراکنده گے تم پریشان همه
سٹه ژهنگ تهند بوت هیبت پهو
توی زل نمی بیٹه کو هس کهست
بوچهوس بوجن سخت کرمٹ بره

بنت بوزه در پیش خیر البشر
بصدق دل از اهل ایمان سپن
بدٖٹ ون بنا پو تلن دٖن دکه
نه زانن نه زانم مه کیاه نت چهون
مه سین نخو بنائے لاگت پٹی
مه گر کهنه کت زبادہ پانس زه گهر
ان زوره در پیش خیر البشر
زه پر کلمه وان دین حق کر سره
زه تراوت زه تم کته وفادار نه درائے
که اے سرور سروران جهان
زهنک خیمه نراوٹ دٖتهنٹ ال غر
بر فتند درین بیا تا نها همه
دلن وهمه ژهنگ سخت وحشت کهت
گهٹرنت توه مدبنس بیه بن وست
هکس نه منن سبنت لارت سره

دوان کرینه کینه نزدیک چاه
گڏن بد کڏو آبه بوکاه نتی
نه بوزت صحابن کنوی پهر کهه سر
بجی آب آن چاه آنت دیهه
صحابا صحابو منزه تام دراو
دین آسه بد حکم خیر البشر
نبی صاحبن تام کرنس دعا
کرک بیت تس کهه صحابه نبار
زشکرگه سید المرسلین
بهرجا لگی تم چو شیر گران
دیو و یا هم وجهه وره مالک این
پهوپوره شمشیره کجه کهوک بیم
پریدند چون طایران درگریز
پکان آو مالک چهس پٹ ٹکان
چهاک چهکسٹن نه بڈ بعید

گهڑان بد چهو کانهه لس کران جهی بنا
اده جان ددل آنه ایمان لوتی
دیک چها دلیراه گنڈی سوی کمر
یه کلمه پری نه سو رجا نیهه
دپان مالک شیرلس آسوناو
زبهر رضا یش گنڈن ون کمر
خدا خبر دارین کرنی عطا
روانه سپین سوی آن چاه سا
دپان آس ست کروه پچن بالیقین
رسیدند نزدیک آن ساحران
کروک حمله مانند پیل دمان
کڈک ٹکڑلان گی جگر نیم نیم
خریدند در کوه جگر ریزه ریز
بجو شو دلیری بجه هر مان
نه تت سنرس کهننه آنتها نه حد

ئلگ جسم پاک آن جوان از زمین ‏— ودان نیوک در پیش سلطان دین
به پیش شهنشاه کون و مکان ‏— کروک احوال و حال سارو بیان
ته بوزت شهنشاه دنیا و دین ‏— ازین واقعه گی ملول و حزین
دیان آو تامت وست جبرئیل ‏— سلام و پیام هت ز ربّ الجلیل
یوانی دیون ای رسول ودود ‏— خداین ژه لدُنے سلام و درود
ز بعد سلام بیه دیونی چنین ‏— چهو چاها سو بڈ بعید در زمین
چهونه سنزس اهکسی کهنه شمار ‏— بسان تت اندر جن هزاران هزار
گشاده نهایت چهو چون این زمین ‏— چهو پُر بیم و هیبت بزیر زمین
پټه چهېن گټه روشنائی تله ‏— تت اندر بسان دیو و بدخو مله
گهرانی چهو کر کهنه زان ره روان ‏— بلانی کلان لم چهه شیر نران
بجسم قوی هیکل و زورمند ‏— سهیم و تناور سټه قد بلند
سراسر چهیه جنگی برابر دلیر ‏— زټان اجدر نته نښان نره شیر
چهه بدخو برابر نتی بے رحم ‏— دپان تت چهس نا و بیر الالم
ثمن منز چهو اک پادشاه جهان ‏— چهوتس ناو رعد مرزبان پان
قداور دلاور چهو بڈا اهرمن ‏— نهایت نگمن تس طلسمات و فن

کنو یام بوزنی سو نعرہ علی
ان نعرہ بوون سپن بنخت آن
تو زشت تنی حیدر صفدر ین
بیدن گلہ اسو طشتی ۱۲ ا
وچہین ازون آن تخت طشت زر زر
تنی چہان آ سی ہاران نار
ابستہ پتار درگلا روزار
تو تیم وچو اجرپیچیل و ہنگ
کہ تا ر بر وی بدشکل رنگ

وچہین جنیان بود بالای چاہ
وچہک یام حیدر بہ تندی بوان
بلہ وات آن حیدر نامور
پر نو اسم اعظم تنی فہک تن
چہس منز کنیا آسہ بڈتہ بلند
زنورش گہا پیچس بے درنگ
نظر کردہ چون شیر رب الجلیل
عجایب وچہین خاصہ تختاہ زرزر
ہمیں دیدہ بنشت بالائے تخت
سرش ہیچو قلعہ تنش چو جبل
تسندبتہ وڈرہیو کشادہ سٹھاہ
دو بازوے وی چون دو شاخ درخت
دپان برتنش بود موئی چنان
قوی وی دلاور سٹھاہ پہلوان
لچھ بد ستادہ سپاہ آندآندی

سٹھ سخت پر بیم روئے سیاہ
زہنک وٹ چہس منز سپن ہم ہمان
چہہ پٹھ کرن سوئے آن چہ نظر
زہننن وٹھ تہ اللہ اکبر پڑن
سپن نام ایستادہ بالای سنگ
بران مستقر شد چو سرو بلند
ہمید بدہ میدان عریض و طویل
مرصع کرت آسو بہ در و گہر
جناہ اک سٹھاہ زشت و شورہ بخت
دہان ہیچو دروازہ بدفے المثل
سو بینی تسند زن وڈ منز بوتاہ
درخشیکہ باشد تناورتہ سخت
درازو سٹھاہ تیز تر چون سنان
تمس نادر عدی مرزبان دپان
ہمہ پہلوانان سلاح گند گنڈی

تریم آسو مشہور سمرات دیو
سو قرطاس جنی کہ گفتم بنام
سو سمرات در روم بو شہر ایار
ان نزنوی پہلوان زود تر
کری کم سو آواز پر ہول و بیم
تمو دپ شہا کراسی گہنہ خبر
نہ بوزنت دیکم یہ چہو نوجوان
توی نور بازو چہو وارہ دلیر
امی کڈ دیون گرد شمشیرہ سیت
امی علقمہ مار مُتنی والجمار
امی رٹ وہ روے زمین سربسر
فرن ازتبان زورہ کم بُت پرست
چرامسی دپان ناو شیر جبار
یلانی کلان آس ام برزمین
تمولڈا مس سیت باجہد تام

سو بدخوی بدروے پرمکر وریو
شہ جنیان بوذ نا روم و شام
مسخر تمتش آس جن بیشمار
دپونک ونو کہنہنہ ما چہو خبر
کہ میکر دہ جا نہاۓ دیوان دو نیم
سو کن آسو کت گو کتر کم جگر
پہلوان ایستادہ شیر جیان
امی کم پہلوان انمت بزبر
کران کشتہ امی کشتہ کیت
امی کرمتن دیو چہے خوار و زار
پوتل فوٹر تنہہ کران در بدر
چہ ساری وہ روران امس ست دیت
خبردار بسیار در کارزار
ہزاران پہلوان پرچشم وکین
برابر امس کینہ ملدن تمام

7

ونان ٿي دوان آڏو لوئي علي ع
طيور نو ريع خواه مخواه ون هقاصي
بيٺو مرهين شاه ڏس ڪجم وپاس
مرمي ڪيسه تاب وتواني جهو
شاهپلواني اندر مرتاني جهو
نواز مصر تان چهوس پادشاه
هين تخت تخت جهوم مرتاج ڪلاه
مران هت قرطاس جن نام من
ڪن ڪر يڪ اي حيدر صف شڪن

ستاده پيون روبرو علي ع
عليئن يڪبار تيغ دو
تنهن ته ورتن ڪاوڙ بهم
بيڪ ضرب ڪرنئن برابر دو نيم
پيون وحشت سخت ديون نيم
پٿر زمين پيو ديو لعين
پيون مرڳون نه منهن ڪر ورڪين

که اي مرتضى حيدر شهسوار — بياکن دليري و خود آشکار
مه جهم نا و طيور جني ديان — مه هيو کردوم آسکا نه پهلوان
مه اک لچهه جهپه لشکر ته حکمس تيار — تمي پهلوان سار خنجر گذار
مه ارمان آسوم بدل بيشمار — اجهو ڏيٺهن بو علي نامدار
دوهي ٿي گران گوس در دل بياد — مه ٿڙ کالِ زگوم حاصل مراد
اما اگ پاني پکان در قبر — کري ون بيک لحظه زير و زبر
ڙه جهي مارِ مت پهلوان بي قياس — هيي ون سراسر مِتن هند قصاص
چه طور آمدي تو به بيُرالالم — بجا دو گري کنه لئوي نه ڙه کم
کرت آ و حمله بشير جبار را — برت چشمه سبت آسو هاران نار
زسوراخ بيني زسوراخ گوش — زچشم و دهن نار هاران بجوش
عليئن کرنو ياد نام خدا — بيک ضرب کرنئن سر از تن جدا
چو طيور از قهر حق کشته شد — تنش را بخون خاک آغشته شد
ازين واقعه لشکر بيقياس — شدند و نمودند هر سو هراس
پس انگاه از لشکر جنيان — نبرد راوه قرطاس جني دوان
دتش لاف دکا فا بجوش و شرا — گموت آسو از قتل طيور نار

سعيد دلاوري ان بعل
پيش سورا علي ع جيون
ٿوريت [illegible]
پيون [illegible]
پکان [illegible]
مه [illegible]
پهلوان [illegible]
ٿيت زنده جني [illegible]

[illegible]

[illegible]

یقین بد گھرم بد بخاطر خیال
مہ نش آدمی زاد چھوی مثل مور
دیُس حیدرن استہ یک کافرہ
بجنگ کر یوان لاف و نازی بکار
توکل مہ چھوم بر خدائے کریم
دیُس سیر اتن زہ کُن کیاہ کرک
مہ چھم فوج دیوان ہزاران ہزار
ونان ئی دوان آوہ حملہ کرت
بفضل خداوندگاری کریم
علین دیوس کافرو گوش کر
ہتون بر زبان نام پروردگار
برابر زہ اذ زین ہنگی گرس
بطیور قرطاس جن آن لئیم
یلی ڈیوٹہ رعدن سو حال یلان
سپاہو تنگ شور وافغان سٹھاہ
کہ دمہ در گریہ زاری فتاد

بجنبش انی کوہ قاف زوال
کری مور کیاہ زود باپیل زور
چھوکیاہ دو ورفون گھرہ ساروی سرہ
ہز بری چھینہ کھننہ در کارزار
سو چھوم مہربان کیاہ مہ چھوم چانوم
اکوہی ضرب شمشیر کھنتا دن مرک
یلانی کلان سار مردان کار
وتون گر زہ شیر خدا لیس برت
سپون ردتی گرزہ آن لئیم
دہ چھے میانی انوار نہ ہوش کر
تبندی دوان آو ہت ذوالفقار
بتھر پیوست لاف دن مافرس
سپون زود داخل بنار جحیم
تتھوی گل بتھوی تاپہ شین چھے گلان
زلو کُت گلودن بتی چارہ کیام
یلانی کلان ترلوی گی بباد

9

نی ز رعدن پیش خود ور زمان
این ز دو آن ز رحل پہلوان
دیون ز علی کس ای جوان دلیر
بجلدی بعلی کس مقابل ذرہ نیر
بجواہ ز علی ز دو خون یلان
امی کشتہ کرسان بد پہلوان
دیان در اودہ ز رحل برابر سوار
گنذت سار ہیتا ز بر کارزار

[illegible]

وچهت گو سو خوش شاه دلدل سوار — کرنو التجا با خداوند گار
خدایا ژه چهوک ارحم الراحمین — برحمت ژه انتن در راه دین
یه از دست من گهڙنه کافر بنو — ٹکان گهڙ بنون اہل کلمه پرنو
کرن کریک ای حیدر نامور — ڈتهوک کتهنه پاٹهن ژه چاهن اند
باین قد کوتاه و تنها تنے — چه کونه کنی رزم پیل افکنی
ژه قرطاس و طیور و سمرانت شاه — کرت کشته کنهنه پا کهڑای تاج خواه
ژه اندر چهه کیاه تیز زور آوری — ننه ماژه مارت با فسونگری
بوچهوس پور آن راعد مرزبان — چهه پس پادشاهی همه جنبیان
پری شاه سنز کور مادر مه چهم — خبر جنگه چی سر لبسر مه پزم
بوتنگی چهوسی سخت جنگی دلیر — مه سهو بر زمین کانهه اکها کر چهو شیر
زسر دور کردن بلائی خیال — مه نش کم پهلوان گمت پایمال
ونان بئی بنزدیک حیدر رسید — زجولان گری اسپ او نا رمید
علی صاحبن حمله کر آنچنان — تلت نیون گری نشه سور اچل ٹکان
اتهس کت رٹن همچو گل برگ تر — مسلمان سپین ننه لایت پنتهر
دمنت بو برنت بر زمین آنچنان — گری ریزه خشخاس یم استخوان

بمیدان تلک سخت نر شور و شر
رنگ سار میدان دنگ د انگ نن
بجنگ آی تم اجدها نه پلنگ
سواری دپان درایه نولچهه سوار
صفا صف تمی ایستاده سپین
علی صاحبن سجده کر خالقش
بمن دیو بدن چهونه کهنه شمار
مه از لطف از قوت و زور دم
ازان پس دیون را حلس ای پیر
اگر درائے دیو و پری بے شمار
ژه وچهه کنوی زن بین کیاه کرک
خدا جسکو یاور مددگار رہے
سو بد وی دیئی زور بیکین مور
تسندی مه چهوم همت و یاد ری
پس انگاه وتهه حیدر صفدری
بدست مبارک تجن ذوالفقار

زغو غاے خود ژ کنن پوک زر
دمان شیر نر زن خهمان اهرمن
نهنگو سو میدان بجوش انکه ننگ
پیادن هندوے کهنه پیو نه شمار
مقابل بجنگ تم اماده سپین
خدایا مه چهکنی نگهدار بس
چهوبت جایه ون فضل جانوی بکار
ظفر فتح و یاری بهر طور دم
ژه خوش روز در جایه خود غم مه بر
مه بس چهوم نگهدار پروردگار
بفضل خدا لره ساری فرک
اسی فوج و لشکر کیا درکار رہے
کری سور کوهن فری وره یور
کرن کیاه مه یم جن نه دیو و پری
بقتل و دیو و جن بدگوهری
چو شیر جهان دراو بر کارزار

11

سٹھ تند خواجد ہاے دو سر
سوئی لشکر جنیان زشت کار
گران حملہ پٹ دیو بد اختران
نتھی کھنہ سدہن دوہن ذوالفقار
گران آہس بامت ادائی نماز
ٹہوی فضل حق گو ٹہوی یاور
بگرز گران و بہ تیغ بران
گران قتل دیوان ہزاران ہزا
خدا اپن گری دیو کمزد رو پست
ژلان آہی لاران درپش شاہ
علی پہلوان قاتل شیر مرد
امس نش کنھاک جیرہ دکار زار
نہ تس قد دراز و نہ چندان جسیم
جنیس جھوتس سخت ہیبت نشان
نمازی امس وقت واتان جھو بام

پراز ہیبت و بیم و زہر و قہر
گرت بڈ دہن سوی جھکان آسو نار
وزان آتشی اجدہا کردرن
گران آسہ دیون بینہ لارہ لار
تلان آس شمشیر در دست باز
یہی بے نیازی یہی داوری
صفا صف دون صفحہ خالی گران
در آخر ہزیمت رنگ بے شمار
بوی جیدرن دست ڈنگ شکست
شہا سار لشکر گئی از تباہ
بلائی کلائن نتی کڈن گرد
سو سام و نریمان و اسفندیار
گھڑان زن جھو در رمہ شیر سہیم
بنعرہ پوان کو ہنہ گل جھے دست
پتھر زود نھاوان جھو شمشیر تام

۱۲

سبھ علی لسی
ہیو نار وڈو زور ڈونو سی
سروں سوختہ ورزبان و یونو ... آپ
بنونہ و یاں تر ... صفدر ... ای
... ہار ... زعفران
علیعین ... سنو ... ہار
... سوختہ ... سپند ...

بنو کیاہ یہ کہنتہ پاڑھینی زور گو | دیون نہ جنن آدمی زور گو
کنوہی زُنُ دوم سیت ما ادمی | نون نہ لجھنے قتل کرنو امی
اگرچہ یہ پڑکن چھو بد پہلوان | سپر بر دلان شیر مردان جوان
ولیکن چھونا جیف نہ لک پلان | زدست یک آدم گلانہ زلان
بہ شہرہ گھڑی ون بروئے زمین | کرن نو ہہ نفرین امس آفرین
دپان ئی ونانی وتہت گور تخت | گنڈت سار و ہنتھیار اسباب و رخت
کمر بستہ برجستہ دیوے نہنگ | گرس تنگ چارن تم از بہر جنگ
چھو لگہمت سو گربو عجایب زیاد | زہ کلہ کرنت بو سونہ دبو زاد
ہمس گرسندی ہیو تنش ہمچو فیل | دمش بود چون گاو بے قال و قیل
چہہ تابان ستارہ ہمش ور چشم | سٹھ تند خو آسو پر قہر و خشم
دپان نستہ پٹ آسو ہنگاہ رنو ہے | چھوبت ہند سندی ہنگ آسان نہیو
ولیکن سو ہنگ تس گرس بوزرزر | سٹھ تیز رفتار چون جانور
سپون تس گرس رعد جنی سوار | کمر بستہ پر خشم پر کارزار
چہہ لشکر پس و پیش ہمراہ او | سواران تمامی ہمراہ او۔
کرنو حکم بر لشکر ساحری | کرد سحر و جادو نہ افسون گری

... وبان ... سماہ ...
... اندر ... چارن ...
سپہن نہ ... تر ... زوان
... سیاہ اسمان
... سو ... شور ...
جنگ نہ ... پیپن ... ان
سپاہ ... مرن ون ...

۱۳

کرن طبل ... بچان
... ہو ... کران
... چھوکی ... دود
سپین ساز ... بیاہ
سمت ... ساری بہ پیش ... کیاہ
گاوہ ... عرض گریان ...

ڈھ کیاہ ... بو ... سوختہ ...
... بو ... جان ... زبان
... علیس ... تارہ ... کہنہ ...
... پانی ...
... تئی ... ازبان
... ان ...

پس انگه شهنشاه کون مکان — صحابه بنهن سوی چه گی بوان

سر پاک و دالک دران چاه سار — کرک کریک که ای شیر پروردگار

بجنگ آسو مشغول شیر خدا — چهس منز تمو بوزنه کهنه سدا

بزوره کروک تام آلواه — کنن منز تتی آلوک گوک سدا

که ای مرتضی شیر دلدل سوار — زه ون کباه کران جهوک در چاه سار

به آلو تمو بوز اندر جواب — دپن پوره لبیک ای کامیاب

سلامت بو چهوس تا زمان دران — کران قتل دیون بو چهوس در زمان

بدل تهنه اندیشه غم توه برو — دعا سوئے درگاه یزدان کرو

ظفر فتح دباری جنگوا ز خدا — بفضل خدا دل مه نیرم مدا

چهه یم دیو بد خو سٹھ زور دار — یوان فوجه فوجه هزاران هزار

بو در جنگ چهوس این زمان یا نبی — کران قتل دیون چهه بدا اجنبی

رسول خدا با صحابه کبار — نه بوزت سپین شاد و خوش بشمار

علی هم شدا ز حد و عد شاد و خوش — دیوان سخت هیبت سپون اک غش

پس انگه آن حیدر جنگ جو — صفا صف زٹن گو زخیل عدو

به تیغ بران دگجزه گران — یکایک تن ریزه ریزه کران

چو یکبار یکدست از دکشت کم
بناگاہ شدہ اجدہائے دمان
وجھت گو تعجب سٹھ حیدر رس
بیس دیو بدس چھہ کم کم فریب
یابندم خدا یار جھوم درامان
کروس بند ساری طلسمات وفن
ہتون تام تکبیر تم بر زبان
بجز گران تیوت ان تبنگ
وجھت مردئی مرتضیٰ ابتہ گو
کنیا اک تتی اس بڈا آنجنان
تلن سوہی کلس پٹ کرنو آہی گمان
مری یت کنی تل سو شیر غرین
علین تحن تیغ اندر زمان
زہ اڈ تم کرن تت پلستہ کلس
گرستہ زہ اڈ کرنہ تیغ دو سر

بشکل دگر تام ہم دتنہ دم
زدہ اجہنہ ست کلہ سینس عیان
دین یا آلھے وہ کیاہ بو کرس
طلسمو برت سارہ و دامان وجیب
کروم یاری ای باو ریاوران
ان درتھہ تیغ بران من
ان حملہ برہ راعد مر زبان
سیون تنگ و دسنہ بارے اجنگ
فرنو پان تتوہی گو سوت بروٹھہ بو
قیاسہ کن آسہ ہنت من بیگہان
بولاین یہی بر علی پہلوان
کرہی سارو عالم مہ پٹ آفرین
برت تت پلس پٹ ڈٹن زورہ سان
تنی سر بسر پارہ گے جاہلس
بڈت گی زمینی اندر سر بسر

15

K UNIVERSITY LIB.
01014

سٹھہ شاد گو خوش رسول خدا
کروک پانوانی ملاقات خاص
چھہ منزہ تم رہا جلن آب ژانو
دبان ہم پنن لتن بجہ آس سار
پروک کلمہ ساری مسلمان سپن
سپن شاد وازاد از کفر وکین
نبین سور احب کرنو سرافراز
مرخص سپُن سوی سوئ جای خویش
سپُن حکمران تازہ باصد خوشے
باسلام دین سار گی شاد دل
رسول خدا شاہ ہر دو جھان
مشرف مدینہ سپُن در زمان
ہزاران دو صد سنہ ہشتاد و ہشت
سپون جنگ برالالم وتنہہ تم
علیوبس اتمام نامہ ضرور
جھو وقت حسن دیوہ بوزے خدا

مبارک مبارک کران سار آسے
پروک سوئے یزدان ثنا وسپاس
بجہ کلمہ پراوہ اسلام آنو
بہ پیش نبی تم انن گار گار
زاہل یقینان وایمان سپن
سٹھر زیادہ آباد از آب دین
بشاہی خود کردہ ممتاز باز
کھہستا بوٹھ بر تخت ابائے خویش
غروری کرن دور تم سرکشی
بذکر خفی و جلی مشتغل
بشادی سپن در مدینہ روان
بہ یمن قدومی شہ دو جھان
زہجر نبی چون باتمام گشت
بحمد اللہ ساری ژلم غمتہ بم
مناجات کر سوی رب غفور
کری فضلہ سیتی ژہ حاجت روا